

Paint it black

Open de Beuk 1969-1979. Hoe de revolutie in rook opging

In 1985 belde Kees Neeteson me nog eens op, een stem uit het verleden, jaren niets van vernomen. “Heb je het gehoord? Harold is dood.” Harold Overwijk, een van de bekendste types uit de Zeeuwse subcultuur sinds de jaren zestig, was bezweken aan de euvelen die deze levensstijl aankleefden. Kees Neeteson (intussen ook overleden) was enkele jaren ‘projectleider’ van het legendarische én beruchte jongeren centrum De Beuk. Harold en ik waren bezoekers vanaf de opening en later medewerkers; gedrieën zaten we in de huisband Popgroep Rebel en we trokken intensief met elkaar op.

Van *Stuivertje* tot *Provadya*?

Open de Beuk, zoals het vermaarde en beruchte open jongeren centrum voluit heette (spoedig afgekort tot De Beuk), werd op zaterdag 25 oktober 1969 geopend aan het Koorkerkhof in Middelburg, in het voormalige gebouw van de Hervormde Jeugd Raad (ooit limonadefabriek), waar sinds 1967 de instuif 't Stuivertje was gevestigd; je kon er soms dansen op muziek van Walcherse bandjes als Formation. De oprichting van De Beuk had in 1968 plaatsgevonden onder de naam Provadia (ook: Provadya? of Provadja), een landelijk circuit van alternatieve jongeren centra. Provadya? stond voor de progressieve jeugdcultuur waarin alles werd geïntegreerd: muziek, film, theater, poëzie, beeldende kunst, spiritualiteit, politieke actie, voedingsleer. De Amsterdamse provadya's, begonnen in Felix Merites (1967), waren avonden met bands, goochelacts, lichtshows, seksfilms en meer. Later werden de provadya's verbonden aan specifieke gebouwen. Provadya is

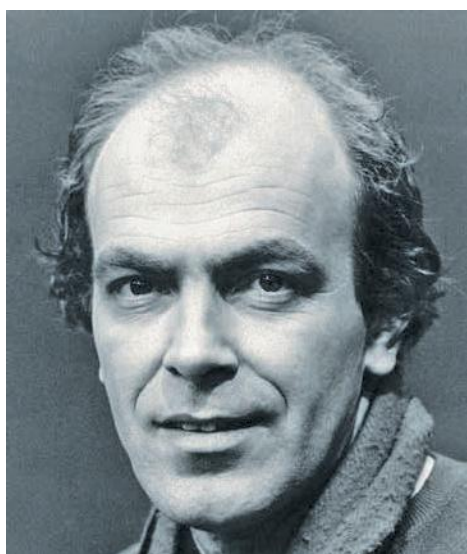
een streek in oostelijk Bulgarije, maar de naam is ook wel herleid tot een gebied in boeddhistisch Tibet – symptomatisch voor de veelstemmigheid en blijmoedige vaagheid van de hele beweging. Het soms wel en soms niet gebruikte vraagteken duidde het experimentele karakter aan.

De naam Open de Beuk voor het Middelburgse centrum (beheerd door Stichting Vrijtijdscentrum voor Jongeren Open de Beuk) verwees naar de boezembedekking van de Zeeuwse klederdracht voor vrouwen. Het openen van dit kledingonderdeel riep bij de alternatieve jongeren allerlei eigentijdse associaties op over bevrijding van knellende conventies en werd dan ook in de eerste Beukjaren op diverse affiches en zelf gefabriceerde prenten uitgebeeld.

Timmeren aan je eigen ergernis

De eerste projectleider van Open de Beuk was Burny Bos (1944), een ex-onderwijzer die het na een paar jaar voor gezien hield en onder meer televisieprogramma's voor kinderen ging maken. De Beuk ging idealistisch van start, ondanks tegenwerking van lokale partijen met aan kop de welbespraakte Willem Rentier, fractieleider van de SGP in de gemeenteraad. Bos verklaarde na de opening boud in de pers dat er een *Kritiese* Universiteit in De Beuk zou komen en de eerste vrije kunstacademie “ter wereld”. Het centrum beschikte over een zaal voor optredens, filmvoorstellingen en manifestaties (“zwart, vies en plakkerig”, aldus onlangs een oud-bezoekster) en een bovenverdieping waar na verloop van tijd een theehuis annex macrobiotisch restaurant werd gevestigd. Daarboven was nog een verdieping waar werd gezeefdrukt (met

als leidende figuur Beukmedewerker Niek van Raaij, bekender als muzikant), gestencild enzovoort. Er werden eigen krantjes en pamfletten uitgebracht zoals *De Beukkoe-rier*, *Het vermolmde kruis*, *De Zeeuwse Muurkrant* (bij alle drie was ikzelf betrokken) en *Droomspiegel* (Paul Voorsluys en Joop van Veen). Bij de stencilmachine

Burny Bos, eerste projectleider van Open de Beuk. (foto A. van der Heuvel, ANP-archief 1981)

vormde in 1973/74 de landelijke activist André Schmidt, een geboren provocateur, in zijn eentje even de 'Zeeuwse Anarchisten Kring'.

De bar beneden was het centrale verzamelpunt, vooral in de begintijd. Boven de bar was een zoldertje aangebracht met lage banken langs de muur, kussens en vage verlichting. Burny Bos bouwde zelf mee aan dit later door hem gesmade zoldertje. Wat de theorieën ook waren, in de praktijk diende het één doel: blowen en stoned zitten wezen. Een vrijetijdsbeste-

ding die veel aanhang vond; soms was het zoldertje barstensvol en zat er bijna niemand aan de bar. Bij projectleider Burny Bos rees al spoedig ergernis vanwege deze uitsluitend recreatieve beleving van de subcultuur. In een beleidsstuk spuwde hij zijn gal en schimpte hij op de "rokende proleten" die zijn centrum voor een groot deel bevolkten. Niet dat er beneden niet stevig werd geblowd. Ook achter de bar was het raak; bij de liefvallige maar immer knetterstonede bardames Ann en Ria was het wel eens moeilijk om een consumptie te bemachtigen.

Stromingen

De Beuk verwierf als eerste grote open jongerencentrum in Zeeland faam tot ver buiten de provinciegrenzen, niet zozeer omdat je er bij particuliere dealers soft-drugs kon kopen maar wegens de vele concerten van toonaangevende – en minder toonaangevende tot obscure – groepen en artiesten, van Fungus tot Sjef van Oekel (deze laatste zelfs in beide Beuklocaties; in het eerste gebouw kreeg Sjef een levend konijn ten geschenke), van Livin' Blues tot Magna Carta en The Troggs. Ook was er een filmliga actief en kwam er een yoga-workshop.

In de eerste zes jaar, tot aan de 'grote brand' in maart 1975, zag je in De Beuk evoluties die de gang van zaken in de hele Nederlandse subcultuur weerspiegelden. Na een aanvankelijke sfeer van eenheid vielen de interessesferen van bezoekers snel uiteen. Er waren 'hippies' (macrobiotiek, meditatie, hasjiesj, marihuana, trips) en anti-ideologische 'freaks' (rockmuziek, naast voornoemde drugs ook speed en drank). Maar die onderverdeling is natuurlijk te simpel. Veel bezoekers vertoonden

kenmerken van verschillende groepen of hoorden overal en nergens bij. Er waren ook bezoekers die bezig waren met politiek en milieuactivisme en zich meer en meer onttrokken aan de hippe *scene* ('sien') met zijn ijdelheid en dorpsmentaliteit. Verder waren er mensen die zich toededen op een loopbaan in de beeldende kunst of muziek. De macrobioten en biologisch-dynamisch geïnteresseerden, de yogabeoefenaars en communale natuuraanbidders trokken zich terug in hun eigen wereldje, terwijl de harde kern van de freaks – voor zover niet gered door de tredmolen van de volwassenheid met huwelijk, baantje en kleurentelevisie – verviel tot passiviteit, een asociale levensstijl of criminaliteit om aan geld voor de peperdure drugs te komen. De introductie van heroïne in de vroege jaren zeventig, na de al aangerichte ravage door speed en trips, leverde nóg een subgroep op: die van de verslaafden, de junks die overal buiten kwamen te staan. Daarnaast had je vanaf het begin een onderscheid tussen bezoekers die, soms al met partner en kinderen, in meestal oude tot haveloze behuizingen in de stad woonden (Middelburg vóór het Monumentenjaar 1975!) en jongeren die nog bij hun ouders verbleven. Leden van laatstgenoemde groep stroomden uiteraard snel door naar de eerste; het betekende, meer nog dan leeftijd, verhoging van status binnen de *scene*. Maar ook het leeftijdsverschil van meer dan tien jaar dat tussen 'oudere' bezoekers – zoals bijvoorbeeld Kees Westdorp – en de jongsten bestond was uiteraard niet zonder belang. Het viel veelal samen met de scheiding tussen enerzijds officieel werkloos en *drop-out* en anderzijds scholier of werkende jongere. Andere onderscheidbare groepjes waren kunstenaars

met aanhang die om onduidelijke redenen uit Zeist en omgeving waren afgedaald, uit Duitsland afkomstige Amerikaanse deserteurs, samenklittende studenten van de pedagogische academie, specifieke vriend(inn)enclubjes.

Toen er een project draaide om 'non-conformistische jongeren' met behoud van uit-

De zijgevel van De Beuk (Korte Giststraat), 1970. (ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, J. Midavaine, 103846)

kering aan een baan te helpen (1973), manifesteerde de scheiding der geesten zich in een door pesterijtjes en vergaderruzies gekenmerkt conflict tussen de 'macrobioten' onder leiding van de beminnelijke

rashippie Ruurd Hoftijzer en andere medewerkers.

Nieuwe projectleiders

De opvolger van projectleider Burny Bos was Hans van Willenswaard (1972-1973), die tegenwoordig als geëngageerd boedhist in Bangkok woont. Ik zie nog zijn vlammende blik achter de ronde brillenglasjes als de barplakkers weer eens gedrag vertoonden dat haaks stond op zijn positieve, alternatieve wereldbeeld. Toen hij aantrad wilde hij in navolging van Bos het cafégedeelte zelfs sluiten: het werd terstond door bezoekers heropend. Na hem volgde Eindhovenenaar Kees Neeteson (1973-1974), die gewerkt had bij Het Paard van Troje in Den Haag en saxofonist was

Campus VPRO in park Toorenvliedt, presentator Burny Bos, 29 juli 1971. (ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, J. Midavaine, 99121)

bij het experimentele jazzrocktrio Danger. Na Neeteson kwam Rinus Roepman (1974- ca. 1976), die ook graficus was en onder meer voor de NCRV had gewerkt. Van Roepman is de gevleugelde uitspraak dat hij net zoveel te stellen had met zijn medewerkers als met de bezoekers.

Aangestoken?

De in het theehuis ontstane brand van 1975 was volgens hardnekkige geruchten aangestoken. Deze brand was als het ware de bekroning van zes jaar problemen met financiën, bezoekers, burens; bijna zes jaar wisseling van staf- en bestuursleden, tijdelijke sluitingen en de rivaliteit tussen groeperingen onder het personeel. Maar ook van legendarische concerten, 'externe' festivals (Music in the Park op het Molenwater en in Park Toorenvliedt, hier met VPRO Campus en grote namen als Jack Bruce), samenwerking met Jeugd en Muziek. Om maar te zwijgen van allerlei spontane eve-

nementen, zoals een (half)naaktfeest achter gesloten deuren op initiatief van Paul Scholten, voorheen eigenaar van de even beruchte Zanzibar aan het Kerspel, of het streaken op de Nieuwe Burg door de gaandeweg zeer problematische bezoeker Rinus Schuller.

Meeverhuizend imago

Projectleider Rinus Roepman voerde de onderhandelingen die leidden tot vestiging in het oude pand van de Christelijke Kweekschool aan de Herengracht 50-52 in 1975. Al vóór de brand had de gemeente besloten dat De Beuk moest verhuizen (een 'verbanning' naar de rand van het centrum?). Aan de Herengracht volgde een min of meer gedeeld projectleiderschap van Vlissinger Willem de Kramer, die qua

De Beuk, deels beroet en dichtgespijkerd na de brand in maart 1975. (foto H.M.D. Kuipers-Dekker)

gedragspatroon uiteindelijk niet echt van het publiek viel te onderscheiden, en Raymond Jacobs, afkomstig uit het Bredase jongerenwerk.

In het nieuwe pand was méér ruimte voor concerten en andere activiteiten. De reeks gedenkwaardige concerten werd voortgezet: in 1978 met The Boomtown Rats bijvoorbeeld, waarbij zanger en later mondiaal filantroop Bob Geldof in een kort handgemeen verzeild raakte met fans van de regionale punkband Monroe. In het nieuwe pand ontstond ook een nieuwe huisband De Pletters, waarin de eeuwige Harold Overwijk, ikzelf (als opvolger van

bassist en Beukmedewerker Ed van Beijnum), Rinie 'Sax' Heijmans, Beukmedewerker Ad Hoekman en Johnny de Looff (ook een Beukbezoeker van het eerste uur).

Even had men naar verluidt nog gemikt op een fusie met het intussen florerende, 'concurrerende' jongerencentrum Midgard, dat een minder slechte naam had. Want het

andere vorderingen van onder meer de gemeente, die de subsidie al had stopgezet. Onkunde of wanbeheer van projectleiders? Vermoedelijk een mengeling van beide; maar ook de gemeente bespoedigde het einde op geruisloze, bureaucratische wijze. "De deur is van een nieuw slot voorzien," meldde de PZC na de sluiting droog. Er was al enkele maanden niemand meer in

Beukband De Pletters tussen de Walcherse papavers. V.l.n.r.: Harold Overwijk (drums), Jan Kuipers (bas), Ad Hoekman (sologitaar), 'Sax' Heijmans (sax en zang), Johnny de Looff (slag-gitaar). (foto Jaap Wolterbeek i.o.v. De Pletters, ca. 1980. ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, 119057)

imago van De Beuk als drugshol en wijkplaats voor onaangepasten was gewoon meeverhuisd naar de Herengracht. Een samengaan met Midgard bleef uit. Het faillissement van De Beuk in augustus 1979 was te wijten aan belastingschulden, het niet afdragen van sociale premies en

loondienst. Een jaar later vestigde Volksterrenwacht Philippus Lansbergen zich in het gebouw. Toch weer sterrenkijken, maar nu dankzij degelijke apparatuur in plaats van drugs. Ook Youth for Christ (!) begon in het pand een koffiebar.

"Een foltertuin voor de werker"

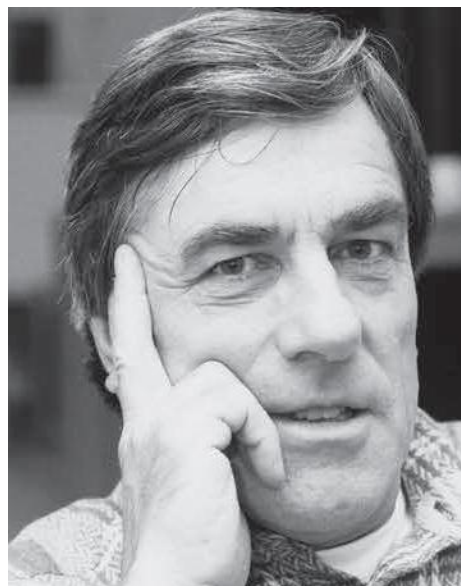
Terug naar het Koorkerkhof. In navolging en in de geest van Burny Bos had ook projectleider Kees Neeteson in 1973 zijn gemeod gelucht, in een artikel voor het blad *Jeugdwerk Nu*. In korte tijd was hij totaal gedesillusionneerd geraakt: "Het conformisme in de open jongerencentra is net zo

groot als in de kerk of bij de lezers van *Jeugdwerk Nu*. Het alternatieve bij de overgrote meerderheid van de bezoekers is slechts schijn en gaat niet verder dan het dragen van een ander uniform dan het kostuum, het beluisteren van zogenaamde popmuziek in plaats van James Last en het slikken, spuiten, snuiven, roken en drinken van hasjiesj, trips, heroïne, valium en speed (en wat voor vage middelen nog meer hachelijk gebrouwen worden in vervallen achterafschuurtjes bij rokerig kaarslicht) in plaats van (trouwens steeds meer in combinatie met) bier, jenever of cognac. Het alternatieve komt ook niet verder dan het nauwlettend bewaken van de groepsnormen, en het met een even grote plaat voor de hersenen lopen als de mensen tegen wie men zich denkt af te zetten.” Het creatieve en vernieuwende gehalte was in de jeugdcentra “net zo minuscuul klein als waar ook ter wereld”, stelde Neeteson vast. De magie van de *movement* (underground, hippie enzovoort) was verdwenen. Het naïeve, weerloze, minst bedorven individu werd “onder de voet gelopen door schreeuwers, de opgefokte minderwetters, mensen die minder door twijfels geplaagd worden omdat ze zich minder hoeven af te vragen, de nep-filosofen, lsd-wijzen, vuistvechters. De holle vaten klinken in het open jongerenwerk nu nog altijd het hardst, al zit er dan wah-wah en nagalm op.”

Het lag niet alleen aan de bezoekers. Het grote probleem bij de meeste open jongerencentra, ook in Middelburg, was onderwaardering bij de geldgevers (rijk en gemeente). Gevolg: ontoereikende gebouwen, onderbezetting, ontoereikende financiering. Dit maakte volgens Neeteson “van open jongerencentra vogelvrije onderko-

mens waar klaplopers, nepgangsters en vechtjassen vrij ongestoord hun gang kunnen gaan, en waar de rechtse journalistiek ongestraft met de botte bijl op kan inhakken”.

Stafleden en projectleiders moesten alles maar kunnen, van boekhouden tot toiletten ontstoppen, van filmprojectors bedienen tot karate. En wee de projectleider die begaan

Kees Neeteson, 1985. (ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, J. Wolterbeek, 106066)

raakte met bezoekers en overging tot individuele hulpverlening: “Hij steekt zich van het ene wespennest in het andere, komt onder de steken en ach, hoe zelden proeft hij de smaak van honing.” Kortom, het open jongerenwerk was “een foltertuin voor de werker”, aldus Neeteson.

Van gebruiker tot bestrijder

En plots stond Neeteson's schitterende collectie langspeelplaten aan de straat, vóór

zijn huis aan een van de Middelburgse kaaien. De ontgoochelde ex-projectleider bleek zich in 1975 te hebben bekeerd tot het 'charismatische', evangelische christendom. In volgende jaren ontwikkelde Neeteson zich vanuit zijn nieuwe, óók weer radicale overtuiging en, na een studie sociologie, tot een nationaal bekend specialist en hulpverlener op het terrein van drugs-

Barend Servet & Sjef van Oekel in De Beuk. Affiche ontworpen door John de Looff, ca. 1976. (ZB | Planbureau en Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, 9680)

preventie en -bestrijding. Hij leidde het Huiskamerproject in Vlissingen, een inloopcentrum voor drugsverslaafden dat ook grootgebruikers uit de voormalige Beuk naar de Scheldestad lokte, zoals de al genoemde Schuller en Appie van Schelven. De laatste was een figuur letterlijk 'larger than life', die in Nieuw-Middelburg als psy-

chedelicus pur sang ooit bij zijn moeder smakelijk van haar geraniums op de vensterbank had gegeten. Daarnaast opereerde Kees Neeteson op een landelijk podium met publicaties en interviews. Als drugsbestrijder roeide hij tot aan het eind van de jaren negentig tegen de stroom in door het geïntroduceerde gedoogbeleid ten aanzien van softdrugs af te wijzen. In een interview uit 1996 ergerde hij zich aan "de zalvende manier waarop over coffeeshops werd geschreven. Er staat zelfs dat ze een sociale buffer vormen tegen harddruggebruik. Als je dat schrijft, zit je wel zó naast de realiteit." Opvallende uitspraken voor een ex-gebruiker, die als deelnemer van het Randstedelijk beraad mede aan de wieg had gestaan van datzelfde gedoogbeleid, in samenwerking met het toenmalige ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk. Neeteson bleef een luis in de pels. Eerst ter linker-, vervolgens ter rechterzijde van het officiële standpunt. Zijn ervaringen in De Beuk galmden decennia na in zijn werk en visies. Na zijn overlijden in 2004, door een hartstilstand tijdens een fietstocht, was ik trouwens het enige overlevende lid van de oudste formatie van Popgroep Rebel. De eerste die ging – uit eigen keuze – was de getalenteerde gitarist Rudi Corré uit Domburg.

Rotjes en zevenklappers

Zoals gezegd droegen ook enkele radicaal linkse activisten in de eerste jaren bij aan het geschakeerde beeld van de Beukbevolking. Al kort na de opening lieten ze van zich horen met de bezetting van de Middelburgse schouwburg op 29 december 1969. Als zestienjarige ooggetuige en meeloper bouwde ik een kleurrijker herinnering op dan het verslag in de *PZC* leek te recht-

vaardigen. Wij spraken van een “bezetting”, de krant gewaagde van een “klein groepje provocerende jongelui”, dat tijdens een pauze in het aan de gang zijnde jazzpopconcert (ik weet niet meer van wie) het podium beklom “om via een overigens plotseling niet meer functionerende microfoon met gescandeerde leuzen de in een pamflet vervatte eisen kracht bij te zetten. Op

weest. Zijn voorgelezen pamflet was in elkaar gezet volgens beproefde marxistisch-leninistische receptuur: snijd concrete zaken aan en open vervolgens het brede, ideologische perspectief. De consumpties in de Middelburgse schouwburg waren te duur. Het gebouw was te luxe ingericht. Men mocht tijdens de voorstelling het theater niet even verlaten om in de friteskraam

hetzelfde moment knalden in de zaal en foyer rotjes en zevenklappers.” De Middelburgse schouwburgrebellens waren, behalve uit de Beukbezoekers, gerekruteerd uit leden van de Socialistische Jeugd (SJ) en de Bond van Beeldende Kunstenaars (BBK). Chaos en kakofonie heersten op het podium van de in 1965 geopende schouwburg. Belangrijk woordvoerder was de SJ’er Guus de Beijl, afkomstig uit Clinge, die overal in het land actie voerde. Op Guus’ met donkere krullen omlijste hoofd was altijd een kalotje gedrukt, zodat hij wel wat weg had van Che Guevara, wat ook de bedoeling moet zijn ge-

Herenvoetbalteam van De Beuk, begin jaren zeventig. Staand v.l.n.r.: Schalk van Dam, onbekend, Kees de Valk, Fred Ambachtsheer, Ronny Vasseur; zittend v.l.n.r.: Leon (‘Goof’) Hooftman, George ter Horst, Ad van Iwaarden, Hans de Gier, Ruurd Hoftijzer, ‘Lange Joop’ van Veen.

aan de overkant een goedkoop flesje cola te halen. Bepaalde “elementen” in de staf van de schouwburg dienden voorts van de lichten af te blijven, want het publiek wilde van de lichtshow genieten zonder te worden gestoord door het helle schijnsel van het establishment. Kortom, de met geld

van de gemeenschap gebouwde schouwburg was volgens de bezetters geen plaats voor de hele gemeenschap, maar voor slechts een klein deel daarvan. Niet voor de massa maar voor de elite; niet voor jong en oud, maar voor oud.

De bezetting ging uit als een nachtkaaers. De politie arriveerde, waarop de revolutionairen het podium verlieten. Brandwachten

trouwde pamfletten met ongekende ijver tot confetti verwerkt.

Vredig op het gras

De regionale SJ'ers brachten op 30 april 1970 (Koninginnedag) een slecht gestencild maar vermakelijk pamflet uit: de *Proletarische Zeeuwse Courant*, gericht aan "de Arbeiders en Boeren in Zeeland". Het ge-

Damesvoetbalteam van De Beuk, begin jaren zeventig. Staand v.l.n.r.: onbekend, Hermione Vroom, onbekend, Inez Groenendijk, Willemien Bijleveld, Marianne Haars, Mieke Scholten, Gerrie Maandag-Talamini. Op de voorgrond v.l.n.r.: onbekend, Marlène de Bie, Carla Met-sers.

trapten de laatste rotjes uit, het popfeest werd hervat. En vanaf het balkon daalden wolken witte snippers neer op de zaal. Enkele daarboven aanwezige *drop-outs*, politiek totaal onmondig maar gratis binnengekomen onder dekking van de activisten, hadden de hun ter verspreiding toever-

schrift opende met de volgende proclamatie van "de voorlopige revolutionaire regering van Zeeland" en "het centrale comité van de Socialistische Jeugd": "Heden 30 april 1970 zijn gevlucht, de voormalige koningin der nederlanden, juliana en haaremaal, de duitse prins Bernhard. Onder druk van de revolutionaire activiteiten van arbeiders, boeren en soldaten, hebben zij zich moeten terugtrekken op hun laatste bolwerk, Schiermonnikoog. (...) DE GROTE REVOLUTIE, het is ons de laatste dagen door overstelpende feiten kond gedaan, IS LOSGEBARSTEN!"

Spielerei gepaard aan fanatiek activisme:

het typische SJ-recept. Maar het enige kaabaal dat werkelijk over Middelburg losbarstte was de eerste editie van Music in the Park in augustus 1970, met onder meer een optreden van Beautiful Idaho (met Beukmedewerker Niek van Raaij op gitaar) in de muziektent op het Molenwater. Uitgesproken vredig en wars van revolutionair elan ging het eraan toe, zo'n honderd meter verwijderd van de kort daarvoor vruchteloos bezette schouwburg. De verzamelde Beuk- en festivalbezoekers zaten in het gras en bliezen bedwelmende rookwolken de zomerhemel in; elke verbondenheid met actievoerders van SJ, Zeeuws Aluminium Komitee, Dolle Mina enzovoort was vervaagd. De 'samenbindende' geest van Provadya? was in dit kakelverse decennium al morsdood, en De Beuk zou dat kort vóór aanvang van het volgende decennium ook zijn.

Jan J.B. Kuipers

Aantekeningen

In bovenstaand artikel komen vooral namen van Beukmedewerkers voorbij. Onder de vaste bezoekers en vrijwilligers bevond zich nog een drom personen die op beide locaties onmisbaar waren voor de sfeer, uniciteit én obscuriteit van De Beuk. Maar namen noemen is namen vergeten. Daarom verwijs ik graag naar de (natuurlijk even onvolledige) Beukpagina's op middelburgdronk.nl voor meer verhalen van onder meer ex-bestuursvoorzitter Gerrit Schoenmakers, Rob van Hese, Theo Richel, voormalig Beukbarmedewerker Bert Gerestein, foto's en ander moois. Het verdere wel en wee van de Zeistenaren c.s. is door Gerestein aardig beschreven in 'Nawoord van de uitgever' in de *Ballustrada*-jubileum-

bundel *Licht Zeeuws* (Vlissingen 1996, pag. 139-140). Voor dit artikel heb ik behalve op mijn geheugen zwaar geleund op mijn eigen boek *Brommers, gitaren en spandoeken* (Zaltbommel 2005). Een mooi sfeerbeeld geeft ook *De wet tot behoud van ellende* door Angèle Rijken (Middelburg 2011). Veel berichten over het woelige bestaan van De Beuk zijn verder te

vinden op krantenbankzeeland.nl. Het Zeeuws Archief beheert het (magere) archief van Stichting Vrijtijdscentrum voor Jongeren Open de Beuk, Middelburg, 1968-1975.

De afbeeldingen bij dit artikel komen uit eigen collectie, van de Beeldbank Zeeland (ZB) of middelburgdronk.nl, tenzij anders aangegeven. Opmerkenwaard: van het interieur en evenementen circuleren maar weinig foto's.